

DOCUMENTAIRE Marijn Poels laat schrijnende film zien over de 'sociale schoonmaak' in Rio de Janeiro

Isabela, Pablo en documentairemaker Marijn Poels (vlnr).

foto Lé Giesen

'Je eet maar uit de vuilnisbak'

Gisteravond was in Meerlo de voorpremière van de documentaire 'Pablo' van Marijn Poels. Een film over een schrijnende 'grote schoonmaak' in Rio de Janeiro.

door Peter Janssen

Ze herinnert zich dat ze aan het bedelen was, ergens aanbelde en vroeg of ze iets te eten kon krijgen. Ze was toen een meisje van een jaar of acht. „Eten?“, kreeg ze te horen. „Nee, wij hebben niks. Maar je mag wel in de vuilnisbak kijken.“ De 30-jarige Isabela is samen met haar even oude echtgenoot Pablo Cleto Silva van Rio de Janeiro naar Limburg gekomen voor de première van de documentaire *Pablo*, van Meerlonaar Marijn Poels. Het is het verhaal van een straatjongen die dankzij de Limburgse Martinusstichting, een hulporganisatie voor straatkinderen in Rio, is opgeklommen tot advocaat.

Pablo komt uit een van de sloppenwijken van Rio. Hij en Isabela hebben zich, rijdend naar Meerlo, verbaasd over het ontbreken van sloppenwijken in Nederland. Ze vonden het ook raar geen huizen te zien met dichtgetimmerde ramen. Want dat is de realiteit in de favela, de sloppenwijk waar ze vandaan komen. Hij vertelt het in het Portugees, Angelina Boonen treedt op als tolk. „Ik ben in de documentaire geen acteur“, zegt Pablo met een glimlach. „Ik speel Pablo niet maar ik ben die Pablo uit de film en straks moet ik gewoon weer terug naar de sloppenwijk om mijn dagelijkse leven op te pakken.“ Hij lacht bij de vraag hoe de sloppenwijk ruikt. „Er is geen riool“, zegt hij. „Alle vuil ligt op straat. Daar stinkt het naar.“ Dichter bij de vuilnisbelt ruikt het afschuwe-

► **Er schuimen mensen, honden en varkens op de vuilnisbelt. En gieren.**

Dayse. Haar zoon, vertelt ze, is door de politie gedood.

foto uit de film

lijk. Daar kijken mensen of ze nog eetbaar fruit kunnen vinden. Er schuimen ook varkens en honden. En gieren. Kinderen gaan vanuit de sloppenwijken de straat op om te bedelen, iets te verdienen als schoenpoetsers of om te stelen. Met een beetje pech vallen ze in handen van de drughandelaars, die zich in de sloppenwijken veilig voelen, omdat er geen politie durft te komen. „De jongens dromen van

mooie sportschoenen en een trainingspak“, zegt Pablo. „Drugsgeld lijkt makkelijk geld. Maar het is levensgevaarlijk om te werken voor die lui. Mijn beste vriend is door de drugsmaffia vermoord.“ En als het de drugsmaffia niet is, dan de politie wel. Rio de Janeiro probeert in de aanloop naar het wereldkampioenschap voetbal volgend jaar en de Olympische Spelen in 2016 de aanblik te krijgen van

een stad die veilig is voor toeristen en investeerders. Een mooie, schone stad. Daarom worden de kleine bedelaars en straatschoffies opgepakt en opgesloten in kampen of in de gevangenis. Of erger. In de documentaire vertelt de 43-jarige Dayse Silva de Carvalho met krachteloze stem over haar zoon Andreu van 17, die werd opgepakt op beschuldiging van diefstal en door de politie werd gefolterd tot hij overleed. „Rio wil af van openlijke armoede“, vertelt de Vlaamse ontwikkelingswerker Jan Daniëls in de film van Poels. „Voorafgaand aan de VN Milieu Conferentie die in 2012 in Rio werd gehouden, liet de overheid ook al 4000 straatkinderen oppakken in het kader van een 'sociale schoonmaak'. Mensenrechtenorganisaties eisten een parlementaire hoorzitting en wilden weten waar de kinderen gebleven zijn. De regering had geen antwoord.“ De documentaire werd gisteren in Meerlo twee keer vertoond. Het publiek was onder de indruk. Pablo en Isabela, die de vertoningen bijwoonden, waren hevig geëmotioneerd.